

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **H. L.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2018, č. j. MPSV-2018/80183-421/1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 29. 6. 2020, č. j. 72 Ad 8/2019 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2018, č. j. MPSV-2018/80183-421/1, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR - krajská pobočka v Olomouci (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 3. 2018, č. j. OLA-1912/2018-HM, o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu výkonu nelegální práce. Žalobě krajský soud vyhověl rozsudkem ze dne 29. 6. 2020, č. j. 72 Ad 8/2019 - 36, jímž rozhodnutí o odvolání zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

[2] Krajský soud došel k závěru, že správní orgány soustavnou nelegální práci dostatečně neprokázaly, jelikož neprovedly žádný důkaz svědeckou výpovědí, a to ani žalobkyně, zaměstnavatele nebo jiných osob a neprovedly ani jiné důkazy, které by nasvědčovaly soustavnosti nelegální práce. Citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 30. 7. 2014, č. j. 3 Ads 111/2013 - 31, podle kterého znak soustavnosti vykonávané nelegální práce není naplněn prací v rozsahu několika hodin a orgán kontroly nemůže vycházet z pouhé přítomnosti pracovníka na pracovišti v době kontroly, aniž by bylo trvání této činnosti ověřeno např. výpovědí svědka. Dále se ztotožnil se závěry rozsudku NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 A 45/2001 - 31, č. 157/2004 Sb. NSS, že „*povinnost prokázat, že se jedná o zastřený pracovněprávní vztah, leží na správním orgánu, jelikož jeho úlohou je vyvrátit tvrzení účastníka řízení o tom, že se o takový*“

pracovněprávní vztah nejedná.“ Pokud ten nevyzve účastníka k předložení důkazů, jejichž provedení účastník navrhl, neprovedl výslech účastníka nebo osoby, která měla s účastníkem uzavřít zastřený pracovněprávní vztah, odepře tím účastníku právo na spravedlivý proces a poruší principy dokazování podle tehdy platného zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů. Jelikož lze obdobně argumentovat i ve vztahu k § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), správní orgány svou povinnost v projednávané věci nesplnily, jelikož přesvědčivě neodstranily řadu pochybností týkajících se okolností a charakteru činnosti žalobkyně, a tím nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Připomněl i závěr NSS uvedený v rozsudku ze dne 5. 12. 2012, č. j. 3 Ads 65/2012 - 30, že k prokázání relevantních skutečností o nelegální práci nestačí pouze výsledky kontrolních zjištění z jediného dne. Není možné si plést například pokyn zaměstnavatele se žádostí o nějakou pomoc. K výše uvedenému podotkl, že žalovaný se ve svém rozhodnutí nezabýval jednáním žalobkyně ze dne 13. 7. 2017, neboť mu stačil fakt, že vykonávala nelegální práci dne 22. 6. 2017.

[3] Krajský soud taktéž citoval rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, č. 3027/2014 Sb. NSS, ve kterém se podrobně zabýval pojmem závislá práce a podle kterého je klíčová povaha vzájemného vztahu mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, a to zejména pro zvažování kritéria podřízenosti. Jelikož je tento vztah subjektivní kategorií, je rozhodující, jestli své postavení jako podřízené vnímá sám zaměstnanec a z jakého důvodu respektuje pokyny zaměstnavatele. Aby mohl správní orgán naplnění tohoto subjektivního znaku posoudit, musí zkoumat, zda existuje osobní závislost zaměstnance na zaměstnavateli a co je její příčinou. Pobírání odměny sice není v zákoně vymezeno jako znak závislé práce, nicméně má smysl tuto otázku zkoumat, jelikož pobírání odměny představuje typickou skutečnost, která věrohodně prokazuje závislé postavení zaměstnance. Krajský soud dále připomněl závěr NSS, že v rámci boje proti nelegální práci není možné ignorovat vzájemnou mezilidskou pomoc či ryzí dobrovolnickou činnost, které byly a jsou součástí sociální reality.

[4] Na základě výše uvedeného žalovanému vytkl, že neprokázal, že žalobkyně pobírala odměnu v úzkém slova smyslu. Výjimečné či občasné svezení autem uvedené v napadeném rozhodnutí nelze bez dalšího upřesnění považovat za odměnu a nelze z něj dovodit ekonomickou závislost na zaměstnavateli. I jiné formy závislosti, které by ji vedly k respektování pokynů údajného zaměstnavatele, je možné vyloučit s ohledem na její vyjádření, že v provozovně vypomáhala z důvodu blízkého vztahu se zaměstnavatelem jako bývalým manželem, se kterým má společného syna a vnuka, a že mu pomáhala, protože si potřeboval odskočit. Tento blízký vztah by sám mohl opravňovat žalobkyni vypomáhat zaměstnavateli jako osobě blízké. Správní orgány nijak neodůvodnily, z čeho bylo možné vyvodit závěr, že žalobkyně svou činností naplnila pojem nelegální práce, zejména čím naplnila definiční znaky soustavnosti a výkonu podle pokynů zaměstnavatele. Žalovaný neobjasnil, jak měla být žalobkyně začleněna do organizační struktury zaměstnavatele, jaká kontrolní a disciplinární oprávnění měl zaměstnavatel, jak měla být určena odměna za práci jako pomocné kritérium při posouzení závislosti a jak mělo být skutečně nakládáno s pracovní silou žalobkyně.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

pokračování

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] První námitka směřovala proti názoru krajského soudu, že náležitě neprokázal znak soustavnosti a znak nadřízenosti a podřízenosti, ani to, zdali žalobkyně pobírá odměnu za svou činnost. Dle svého názoru prokázal všechny znaky závislé práce, tak jak je definuje zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“). Vyloučení žalobkyně z evidence uchazečů o zaměstnání tak bylo správné. Nesouhlasil se způsobem, jakým krajský soud citoval pasáže z judikatury NSS. Podle něj měl kromě závěrů z rozsudku č. j. 6 Ads 46/2013 - 35 aplikovat uvážlivě znak soustavnosti, jak zdůraznil NSS v rozsudku ze dne 7. 4. 2016, č. j. 4 Ads 27/2016 - 40. Podle tohoto judikátu je nutné posuzovat též charakter činnosti. V případě žalobkyně totiž nešlo o žádnou prostou výpomoc, ale o činnost prodavačky, tj. zajišťování podnikatelské činnosti zaměstnavatele. Dle stěžovatele takováto činnost nemůže být zajišťována prostřednictvím občanské výpomoci, jelikož tento institut k tomu neslouží. Dále je nesporné, že v době kontroly Oblastního inspektorátu práce (dále jen „OIP“) zaměstnavatel nebyl vůbec na pracovišti přítomen a žalobkyně vykonávala činnost samostatně. Stěžovatel má za to, že ve svém rozhodnutí zdůvodnil, proč byl znak soustavnosti naplněn, jelikož žalobkyně i zaměstnavatel uvedli, že se nejednalo o ojedinělý výkon dané činnosti a že plánují takto pokračovat i v budoucnosti.

[7] K neprokázání odměňování žalobkyně odkazuje na rozsudek č. j. 6 Ads 46/2013 - 35 podle kterého *„pobírání odměny představuje typickou skutečnost, která závislé postavení zaměstnance na zaměstnavateli věrohodně prokazuje“*. Pobírání odměny je tak pouhou skutečností, která má napomoci k prokázání závislé práce, nikoliv znak závislé práce. Znaky závislé práce v jeho rozhodnutí byly shrnuty na straně 4, kde uvedl, že *„na dané pracoviště se dostavila na základě telefonického pokynu zaměstnavatele, následně vykonávala osobně činnost prodavačky zcela v souladu s podnikatelským záměrem zaměstnavatele, tj. na základě jeho pokynů a ve vztahu podřízenosti, který by jinak musel příslušné pracoviště (prodejnu) uzavřít, kdy obsluhovala zákazníky, tedy jednala jménem zaměstnavatele. Podřízenost odvolatelky vůči zaměstnavateli je rovněž patrná ve skutečnosti, že po příchodu zaměstnavatele dne 22. 6. 2017 na pracoviště odvolatelka jednala zcela dle jeho pokynů a přerušila komunikaci s inspektory OIP a odešla do vnitřního zázemí prodejny.“* V rozhodnutí byly též popsány podklady, ze kterých při posouzení vycházel. Ačkoliv si je vědom toho, že vyplacení odměny je významný faktor pro určení, zdali se jedná o nelegální práci, zjištěné skutečnosti jsou dostačující pro závěr, že se o závislou práci jednalo. Nelze také opomenout, že žalobkyně byla na pracovišti přítomna při obou provedených šetřeních. Krajský soud tak nezhodnotil skutkový stav správně a pochybil v tom, že označil vyplacení odměny za znak závislé práce, ačkoliv ta není součástí definice v zákoníku práce.

[8] Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ji navrhla zamítnout. Nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že argumenty, o které opřel své rozhodnutí, jsou zcela dostačující pro závěr, že se během krátkodobé výpomoci v provozovně svého bývalého manžela ve dne 22. 6. 2017 a při její přítomnosti v provozovně dne 13. 7. 2017 jednalo o výkon nelegální práce. Dále nesouhlasí s tím, že byly naplněny znaky závislé práce, naopak tvrdí, že nebyly provedeny žádné relevantní důkazy ke spolehlivému zjištění stavu věci. Rozhodnutí stěžovatele je opřeno v podstatě jen o obsah písemných záznamů o podaném

vysvětlení pořízených při kontrolním řízení OIP. Naopak informace a vysvětlení, resp. důvody její přítomnosti v provozovně při kontrolním řízení, nebyly posouzeny ve všech souvislostech a nedošlo ani k objektivnímu posouzení jejího vyjádření k možné finanční závislosti na údajném zaměstnavateli ani k případné soustavnosti vykonávané činnosti. Dále nesouhlasí s tvrzením, že dne 13. 7. 2017 v provozovně vykonávala všechny běžné činnosti zaměstnanec, pouze měla reagovat na přítomnost zákazníků dotazem, co si přejí. Během své přítomnosti v provozovně nejednala dle pokynů provozovatele, byla tam z osobních důvodů a chod provozovny zajišťovala jiná fyzická osoba. Správní orgány však v tomto směru neprovedly žádné dokazování. Vyjádření o plánu na budoucí pokračování ve výpomoci uvedl pouze její bývalý manžel a žalobkyně se k němu nemohla vyjádřit, jelikož mu nebyla přítomna. Podle ní nebyl též ve správním řízení zohledněn jí podaný listinný důkaz (úmrtní list matky žalobkyně).

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] NSS posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. NSS se přezkoumatelností napadeného rozsudku zabýval pouze v obecné rovině, neboť stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl žádné konkrétní námitky, v čem tvrzenou nepřezkoumatelnost spatřuje. Nezjistil však, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti. Na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[11] Krajský soud se dostatečně a jasně vypořádal s argumenty stěžovatele. Srozumitelně uvedl, co ho vedlo k závěrům o tom, že v napadeném rozhodnutí nebyl dostatečně prokázán skutkový stav a proč nebyly naplněny znaky závislé práce. Též důsledně citoval judikaturu NSS, ze které své závěry převzal. Samotný nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nemůže způsobit jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, nebo ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37).

[12] Následně NSS přistoupil k přezkumu napadeného rozsudku z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce je závislou prací práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.

[14] Dle § 2 odst. 2 zákoníku práce musí být závislá práce vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.

pokračování

[15] Pojmem závislé práce se NSS zabýval již v citovaném rozsudku č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, v jehož bodech [29] a [23] uvedl, že „společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna tedy sice přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce (jde o povinnost, která zaměstnavateli na základě výkonu práce vzniká), avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli. (...) Inspekční kontrola zpravidla odhalí jen činnost prováděnou v době kontroly samotné; na její soustavnější charakter je možno usuzovat až z dalších skutečností zjištěných například z výpovědi obviněného, z výslechu svědků či ze situace na místě (charakter činnosti, množství již provedené práce apod.)“

[16] K námitce směřující proti závěru, že nebyla prokázána soustavnost jako znak závislé práce, je třeba uvést, že sám stěžovatel ve svém rozhodnutí uvedl, že se během přezkoumání správnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezabýval povahou činnosti žalobkyně při druhé kontrole dne 13. 7. 2017, jelikož měl za prokazané, že vykonávala závislou práci bez uzavřeného pracovněprávního vztahu během první kontroly dne 22. 6. 2017. Sám tedy nepřímou připouští, že se dne 13. 7. 2017 mohla žalobkyně v provozovně nacházet z osobních důvodů, neboť několikrát uvedla, že zde pouze vyhledávala na počítači informace potřebné k zajištění pohřbu své matky. Stěžovatel se též ve svém rozhodnutí nijak nezabýval argumentem žalobkyně, že chod provozovny měla v ten den zajišťovat jiná fyzická osoba. V takovém případě ale není možné hovořit o naplnění znaku soustavnosti, jelikož stěžovatel má za skutečně prokazaný pouze jeden případ možného výkonu práce. Ani ze samotného charakteru činnosti není možné tento znak dovodit, jelikož dle výše citovaného rozsudku NSS č. j. 3 Ads 111/2013 - 31 nemohl na soustavnost činnosti žalobkyně usoudit z činnosti trvající v řádu hodin, v projednávaném případě dokonce časového intervalu kratšího (od 13:15 do 13:45) nebo z její pouhé přítomnosti v provozovně zaměstnavatele. Ani fakt, že žalobkyně dne 22. 6. 2017 krátkodobě vykonávala osobně činnost odpovídající pozici prodavačky zcela v souladu s podnikatelským záměrem údajného zaměstnavatele, není dostačující pro prokázání znaku závislé práce, jelikož by nebylo reálně možné, aby žalobkyně svému bývalému manželovi v provozovně vypomohla, aniž by činnost prodavačky alespoň částečně v době jeho nepřítomnosti nesuplovala. NSS si uvědomuje, že je často velmi složité soustavnost nelegální práce prokázat, neboť kontrola zpravidla odhalí pouze činnost, která je prováděna v době kontroly samotné. To však neznamená, že by správní orgány měly na prokázání tohoto znaku rezignovat úplně, spokojit se se statickým zjištěním přítomnosti nějaké osoby na pracovišti a jen z toho dovozovat dynamický faktor, trvání určité činnosti. Zcela jistě je možné usuzovat na soustavnost vykonávané činnosti z informací získaných z výpovědí svědků (ať už ostatních zaměstnanců či zákazníků), ze situace na místě a dalších okolností. To, zdali měla činnost žalobkyně soustavnější charakter, však správní orgány dovodily pouze z protokolu o kontrole. Kromě

protokolu měl tento charakter vyplynout i z jiných důkazů, například výpovědí svědků, které však správní orgány neprovedly.

[17] K námitce, že odměňování není znak závislé práce, nýbrž pouze skutečnost, ze které je možné prokázat, zdali se o závislou práci jedná nebo ne, je třeba uvést, že krajský soud ve svém rozsudku nic takového ani netvrdí. V bodech 34. a 35. sám cituje pasáže rozsudku č. j. 6 Ads 46/2013 - 35 ohledně povahy pobírání odměny a posléze v bodě 38. vysvětluje, že se stěžovateli nepodařilo prokázat ekonomickou závislost žalobkyně na zaměstnavateli, ať už formou odměňování, či jinou formou. K posuzování odměňování se NSS vyjádřil i v rozsudku ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015 - 24, ve kterém uvedl, že *„právě pobírání odměny představuje typickou skutečnost, která závislé postavení zaměstnance na zaměstnavateli může věrohodně prokázat. Podmínkou ovšem je, aby odměna tvořila (ne nutně jediný, ale ekonomicky významný) zdroj zaměstnancových příjmů – poskytnutí drobné protihodnoty např. v podobě hmotného daru nebo i menší peněžní částky je běžným zvykem i v případech příležitostné mezilidské výpomoci. Jestliže ale správní orgán neprokáže ani pobírání či příslib odměny, ani jinou skutečnost, která by zavadala důvod se domnívat, že byla u jedné osoby dána osobní závislost na druhé, pak se o závislou práci jednat nebude, neboť zde chybí znak spočívající ve vztahu podřízenosti a nadřízenosti. Platí tedy, že když určitá osoba vykonává danou činnost pro jinou osobu dobrovolně a zároveň s vědomím, že protistraně nevzniká závazek poskytnout jí jakoukoliv protihodnotu (resp. nepodaří-li se prokázat opak), půjde zpravidla o přátelskou výpomoc či dobrovolnickou činnost.“* Z toho vyplývá, že pokud ve stěžovatelově rozhodnutí nebylo ani z jiných skutečností než z pobírání odměny prokázáno, že by žalobkyně byla na osobě údajného zaměstnavatele osobně závislá, nebylo možné její činnost v provozovně považovat za závislou práci. Občasné svezení vozidlem nelze považovat za odměnu naturální povahy, jelikož samo o sobě osobní závislost na zaměstnavateli dostatečně neprokazuje.

[18] Vztah nadřízenosti a podřízenosti, který je dle § 2 odst. 1 zákoníku práce podstatným znakem závislé práce, se nepodařilo prokázat ani údajným pokynem zaměstnavatele k tomu, aby se žalobkyně dostavila dne 22. 6. 2017 do jeho provozovny. Žalobkyně popírá, že by se jednalo o nějaký autoritativní pokyn, nýbrž tvrdí, že se do provozovny dostavila na základě jeho prosby o výpomoc. Podle výše citovaného rozsudku NSS č. j. 3 Ads 65/2012 - 30 ale není možné žádost o nějakou pomoc zaměňovat za pokyn zaměstnavatele. Ani jednání zaměstnavatele při kontrole dne 22. 6. 2017, kdy měl žalobkyni zakázat komunikovat s inspektory, bez dalších důkazů svědčících o jeho úmyslu jednat se žalobkyní jako se svou zaměstnankyní tento vztah přesvědčivě neprokazuje.

[19] Správní orgán je dle § 3 správního řádu povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, účastník řízení má právo navrhnout důkazy a jejich doplnění, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí i ke způsobu jejich zjištění, přičemž správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy tak, aby rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. I když prokazování znaků jako je soustavnost práce či vztah podřízenosti vůči zaměstnavateli představuje v konkrétních případech pro správní orgány náročný úkol, nelze na něj rezignovat a namísto odlišování různých činností tvrdit, že závislou prací je vlastně jakákoliv činnost, kterou jeden člověk vykonává pro druhého podle jeho požadavků. Bylo tedy povinností správních orgánů, aby v řízení prokázaly, že žalobkyně skutečně jedná na základě pokynů zaměstnavatele, což se jim ale nepodařilo, jak krajský soud správně konstatoval.

pokračování

[20] V posuzování vztahu mezi žalobkyní a údajným zaměstnavatelem se navíc stěžovatel ani správní orgán I. stupně nezabývaly faktem, že jde o bývalé manžele, kteří spolu mají dítě a vnuka a dle žalobkyně spolu mají přátelský vztah. V projednávaném případě tak její jednání mohlo představovat, jak správně poznamenal krajský soud, úsluhu blízkému člověku, tedy mezilidskou pomoc v běžném občanském životě, kterou podle rozsudku č. j. 6 Ads 46/2013 - 35 „nemůže právo ignorovat, anebo dokonce popírat.“ Není žádoucí, aby správní či jiné státní orgány postihovaly činnost, která není společensky škodlivá, ba naopak spíše pomáhá vzájemné vztahy mezi členy společnosti utužovat.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyni, která měla ve věci úspěch, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť nebyla právně zastoupena, úkon v řízení před NSS - vyjádření ke kasační stížnosti - si žalobkyně sepsala sama a nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnila.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu